

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

10 iunie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componența:

președinte – Petru Ursache,

judecători – Ghenadie Nicolaev, Constantin Alerguș, Vladimir Timofti și Iurie Bejenaru,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Popescu Petru în numele inculpatului Cojocaru Nicolai, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 februarie 2014 în cauza penală în privința lui

Cojocaru Nicolai Vasile, născut la 22 mai 1993, originar și domiciliat în or. Sîngerei, str. Chișinăului, nr. 56.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.05.2013 – 18.10.2013;

Instanța de apel: 07.11.2013 – 12.02.2014;

Instanța de recurs: 01.04.2014 – 10.06.2014.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Sîngerei din 18 octombrie 2013, Cojocaru N. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare și în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiunii, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, definitiv lui Cojocaru N. i s-a stabilit 3 ani și 6 luni închisoare, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată pe un termen de probă de 1 an.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut, că *în fapt*, Cojocaru N. la 24.01.2013, aproximativ la ora 13:20, în timpul pauzei dintre ore, a intrat în incinta clasei a XI-a a Liceului Teoretic „Olimp”, situat în or. Sîngerei, str. Independenței 105 și, fiind conștient că se află într-o instituție de învățământ, care este un loc de utilizare publică, încălcînd grosolan ordinea publică, manifestînd o vădită lipsă de respect față de societate, exprimată prin încălcarea regulilor sociale și morale, în prezența colegilor de clasă, fără un motiv anume, din intenții huliganice s-a adresat cu cuvinte necenzurate în privința minorei Gusaric V. a.n. 16.08.1995 și, intenționat a lovit-o cu mîna și cu un caiet peste față și cap, apoi a aruncat în ea cu un scaun, cauzîndu-i vătămări corporale ușoare sub formă de comoție cerebrală.

Tot el, la 05.02.2013, în jurul orelor 14:00-14:30, intenționat, încălcând dreptul persoanei la inviolabilitatea domiciliului, forțând poarta a pătruns ilegal în gospodăria lui Gusaric A., situată în or. Sîngerei, str. Podgorenilor 48, unde a înjurat-o pe fiica sa minoră, Gusaric V. și la cererea ultimei de a părăsi domiciliul nu a reacționat, continuând să rămână în gospodărie.

Acțiune civilă pe cauza dată nu a fost înaintată.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, huliganism agravat, adică *acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, săvârșite cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății* și în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, violare de domiciliu, *adică pătrunderea și rămânerea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia și refuzul de a l părăsi la cererea ei.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către acuzatorul de stat, din motivul blîndeței pedepsei, solicitându-se casarea parțială a acesteia și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia Cojocaru N. să fie condamnat în baza învinuirii înaintate, fără aplicarea art. 90 Cod penal.

În motivarea cerințelor sale, acuzatorul de stat a invocat că:

- pedeapsa aplicată lui Cojocaru N. este prea blîndă, iar instanța de fond nu a luat în considerație prevederile art.61 alin. (2) Cod penal;

- instanța de fond nu a respectat întocmai prevederile art. 90 Cod penal, statuînd asupra unei concluzii eronate privitor la dispunerea suspendării executării pedepsei în privința lui Cojocaru N., din considerentele că este la prima abatere, are loc de trai permanent, se caracterizează pozitiv, a conștientizat cele săvârșite și are o vîrsta tînă;

- prin examinarea probelor și a documentelor din dosar se constată că Cojocaru N. anterior acestor infracțiuni a comis alte infracțiuni și fapte contravenționale tot în privința aceleiași persoane, iar pedepsele anterioare aplicate inculpatului nu și-au atins scopul de preîntîmpinare de comitere a noi infracțiuni. Inculpatul este violent și a pus în pericol minora Gusaric V. și familia acesteia, iar toate aceste circumstanțe sunt suficiente de a solicita instanței să-i numească lui Cojocaru N. o pedeapsă sub formă de închisoare, cu executarea reală.

Subsidiar, procurorul a menționat că în apelul declarat a fost admisă o eroare mecanică, deoarece n-a fost indicată aplicarea pedepsei conform prevederilor art.84 alin. (1) Cod penal, care urmează a fi corectată prin apelul suplimentar.

Astfel, în apelul suplimentar s-a solicitat admiterea apelului de fond și suplimentar, casarea sentinței în latura stabilirii pedepsei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru primă instanță, prin care Cojocaru N. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (3), la 3 ani închisoare și în baza art.179 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare. Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor a-i stabili definitiv inculpatului pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de

3 ani și 6 luni, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu includerea în termenul pedepsei a duratei aflării lui Cojocaru N. în stare de arest la domiciliu.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 februarie 2014, s-a dispus admiterea apelului declarat de procurorul în Procuratura r-lui Sîngerei, Șușu C. și apelul suplimentar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Dubăsari V., cu casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Cojocaru N. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare și în baza art.179 alin. (1) Cod penal la 1 (un) an închisoare.

În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate i s-a stabilit pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani și 3 (trei) luni în penitenciar de tip semiînchis, cu reținerea inculpatului din sala de judecată.

Calcularea termenului pedepsei în privința lui Cojocaru N. a început din data de 12.02.2014, cu includerea în termenul de pedeapsă a perioadei aflării în stare de arest la domiciliu a inculpatului din 12.04.2013 pînă la 10.08.2013.

În rest dispozițiile sentinței au fost menținute.

5. În argumentarea soluției adoptate, instanța a menționat că, judecînd cauza instanța de fond a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței și coroborării lor, just ajungînd la concluzia referitor la vinovăția inculpatului Cojocaru N. în săvîrșirea infracțiunilor prevăzute de art.287 alin. (3) și art.179 alin. (1) Cod penal.

Însă, Colegiul penal a apreciat că în privința inculpatului instanța de fond a aplicat o pedeapsă prea blîndă, care nu este echitabilă faptelor comise de ultimul, nu corespunde împrejurărilor cauzei și normelor legale și nu va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, astfel există temeii legal pentru casarea sentinței în latura aplicării pedepsei, dat fiind că la soluționarea chestiunii respective nu s-a acordat deplină eficiență dispozițiilor art. 61 și 75 Cod penal privitor la scopul pedepsei penale și criteriile generale de individualizare a acesteia.

Materialele cauzei denotă faptul, că inculpatul la locul de trai se caracterizează negativ (f.d.86-87 vol. I), nu are careva ocupație social-utilă, deși a invocat că este student la ASEM, însă nici în cadrul judecării cauzei în instanța de fond și nici în instanța de apel n-a prezentat careva probe în acest aspect. Circumstanțe atenuante pe cauză n-au fost stabilite, iar reieșind din cele reținute, instanța de apel a conchis că inculpatul nu întrunește condițiile necesare pentru a se dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei în privința sa.

În continuare, instanța de apel a remarcat, că instituția suspendării condiționate a pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare social care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă.

În consecință, instanța de apel a ajuns la concluzia că scopul corectării și reeducării inculpatului nu va fi atins fără izolarea lui de societate, astfel încît este necesară aplicarea

unei pedepse cu închisoare și cu executarea reală, în privința lui Cojocaru N. pedeapsă pe care instanța de apel o consideră echitabilă faptei infracționale săvârșite și fiind în corespundere cu împrejurările cauzei, normele legale și care va atinge scopul de corectare și corijare a inculpatului.

6. Avocatul Popescu P., în numele inculpatului Cojocaru N., a atacat decizia instanței de apel, în termenul prevăzut de art. 422 Cod de procedură penală, cu recurs ordinar, solicitând casarea integrală a deciziei instanței de apel și achitarea inculpatului în baza art. 287 alin. (3) Cod penal.

În argumentarea acestei poziții, apărarea invocă că instanța de apel a adoptat o decizie neîntemeiată, ilegală și pasibilă casării, din motiv că din declarațiile părții vătămate și a martorilor Racu M., Andrieș D., Aramă Gh., Crigan Gh., Nica C., se constată cu certitudine că inițiatorul conflictului pe capătul de învinuire imputat inculpatului în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, a fost însuși partea vătămată, iar faptul lovirii acesteia de către inculpat cu un caiet de 48 foi, nu poate fi calificat ca huliganism agravat, adică cu folosirea unor obiecte special adaptate pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății.

Recurentul a mai menționat că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contravine dispozitivului hotărîrii sau acesta este expus neclar, erori prevăzute de pct. 6) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care constituie temei de declarare a recursului.

De asemenea, apărarea critică hotărîrea instanței de apel, deoarece cauza a fost judecată fără citarea legală a părții vătămate în ordinea prevăzută de art. 412 Cod de procedură penală, mai mult la materialele dosarului lipsește dovada de citare, iar temeiul respectiv este prevăzut de pct. 5) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală.

În final, recurentul a specificat că instanța de apel greșit a individualizat pedeapsa aplicată inculpatului, a formulat concluzii eronate privitor la personalitatea inculpatului și a judecat cauza contrar prevederilor expuse în art. 412 și 414 alin. (2) Cod de procedură penală.

În drept, apărătorul își întemeiază recursul pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 5), 6) și 8) Cod de procedură penală.

7. În referința depusă de reprezentantul legal al părții vătămate, Gusaric A., la 27 mai 2014, privind opinia asupra recursului părții apărării, s-a solicitat instanței de recurs aplicarea în privința lui Cojocaru N., a unei pedepse non-privative de libertate. De asemenea, reprezentantul legal al părții vătămate menționează că nu este de acord cu soluția instanței de apel, în partea stabilirii pedepsei, considerînd că aceasta este prea aspră.

8. Judecînd recursul ordinar, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia, că recursul ordinar urmează a fi admis, cu casarea deciziei instanței de apel și menținerea în vigoare a sentinței, pentru următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, judecînd recursul instanța este în drept să admită recursul, cu casarea totală a hotărîrii atacate și menținerea sentinței primei instanțe, cînd apelul a fost greșit admis.

Or, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri ilegale.

Conform alin. (2) art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, verificând dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material, iar pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată în strictă conformitate cu exigențele legii penale.

Astfel, art. 410 alin. (1), 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală, stipulează că instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, iar rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță. Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției respective.

La caz, avocatul Popescu P., care acționează în numele inculpatului Cojocaru N., a atacat decizia instanței de apel, nefiind de acord cu încadrarea juridică a faptelor imputate inculpatului în baza art. 287 alin. (3) Cod penal și cu pedeapsa aplicată acestuia, iar *în drept* recurentul își fundamentează, recursul pe temeiurile prescrise de pct. 5), 6) și 8) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală.

Reieșind din temeiurile invocate, Colegiul lărgit specifică că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept, dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția, cauza a fost judecată fără citarea legală a părții vătămate și nu au fost întrunite elementele infrațiunii.

Însă, verificând argumentele recursului în raport cu actele cauzei, instanța de recurs a statuat că instanțele ierarhic inferioare în cazul supus judecării, au examinat obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale cât și în cadrul ședințelor de judecată, cât ale apărării atât și ale acuzării, probe care au fost cercetate și apreciate corect de către instanța de fond și de apel, fapt ce face, ca concluzia acestora despre vinovăția lui Cojocaru N. în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, *violare de domiciliu* și de art. 287 alin. (3) Cod penal, *huliganism agravat*, să fie justă și întemeiată.

Totodată, din materialele dosarului rezultă, că instanțele, în cauza dată, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, au examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, iar încadrarea juridică de către instanțele de judecată a acțiunilor inculpatului în baza art. 287 alin. (3) și art. 179 alin. (1) Cod penal, să fie una corectă și legală.

Referitor la criticele recurentului precum că s-a dat o apreciere eronată declarațiilor martorilor: Racu M., Andrieș D., Aramă Gh., Crigan Gh., Nica C., instanța de recurs

amintește că chestiunea de apreciere a probelor dată de instanțele ierarhic inferioare, ține de procedura de apreciere a probelor, adică de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond. Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că, regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în cauză.

Așadar, instanța de recurs menționează că instanțele au constatat și au motivat faptul că, partea acuzării a prezentat probe incontestabile în confirmarea vinovăției inculpatului în cele incriminate și, astfel, corect au concluzionat, că fapta imputată acestuia întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal și art. 287 alin. (3) Cod penal, referindu-se la probele invocate de procuror în sprijinul acuzării, care au constituit obiectul cercetării judecătorești și, în sensul art. 94 Cod de procedură penală, nu au fost contestate de către partea apărării în condițiile legii, la etapele respective ale procesului penal.

Însă, referitor la chestiunea de individualizare a pedepsei reținute în sarcina inculpatului Cojocaru N., de către instanța de apel, și anume, prin care acesta a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare și în baza art.179 alin. (1) Cod penal la 1 (un) an închisoare, iar în baza art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i s-a stabilit pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe termen de 3 (trei) ani și 3 (trei) luni în penitenciar de tip semiînchis, cu reținerea inculpatului din sala de judecată, instanța de recurs o apreciază drept una incorectă.

Astfel, Colegiul lărgit constată că instanța de apel a statuat asupra unei concluzii eronate privitor la neaplicarea art. 90 Cod penal în privința inculpatului Cojocaru N., bazându-se pe faptul că „... *inculpatul la locul de trai se caracterizează negativ (f.d.86-87 vol.1), nu are careva ocupație social-utilă, deși a invocat că este student la ASEM, însă nici în cadrul judecării cauzei în instanța de fond și nici în instanța de apel n-a prezentat careva probe în acest aspect. Circumstanțe atenuante pe cauză n-au fost stabilite.*”

Or, Colegiul lărgit consideră că instanța de apel greșit și-a motivat soluția de individualizare a pedepsei în privința inculpatului Cojocaru N. și nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, susținând o poziție eronată în ce privește neaplicarea față de inculpat a dispoziției art. 90 Cod penal. Discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al circumstanțelor cauzei, ignorarea unor aspecte evidente, au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și greșit motivate în privința aplicării pedepsei lui Cojocaru N..

Potrivit prevederilor art.75 Cod penal, prin *criterii generale de individualizare a pedepsei* se înțeleg cerințele stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul

prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, prevăzute de art.61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Aplicarea unei pedepse inechitabile poate avea drept consecință violarea drepturilor omului protejate de Convenția Europeană.

Colegiul lărgit amintește că principalele elemente de care judecătorul (sau completul de judecată), trebuie să țină seama de fiecare dată când soluționează cauza penală și când alege categoria de pedeapsă conform normelor generale prevăzute în art.62-71 Cod penal, sunt termenul și mărimea acesteia conform limitelor fixate în articolul respectiv al Părții speciale a Codului penal.

Limitele pedepsei, prevăzute în partea specială, sînt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite. Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvîrșire a faptei, de scopul urmărit de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce. Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvîrșite, se stabilește avînd în vedere persoana celui vinovat care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului pînă sau după săvîrșirea infracțiunii.

După individualizarea pedepsei și stabilirea duratei și cuantumului acesteia, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare, dar sub aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa numită inculpatului trebuie să fie executată real ori, sub raportul personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi formulată concluzia că scopul pedepsei poate fi atins și prin suspendarea executării pedepsei aplicate vinovatului pe un termen de probă.

Așadar, aplicarea prevederilor art.90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvîrșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvîrșite din imprudență, instanța de judecată, ținînd cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicînd numai decît în hotărîre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă.

În speță, reieșind din soluția adoptată de instanța de apel, se constată că, la stabilirea și aplicarea pedepsei în privința inculpatului Cojocar N., instanța nu a avut în vedere scopul și criteriile de individualizare a acesteia, prevăzute de art. 61 și 75 Cod penal, nu a

ținut seama de vârsta tânără a inculpatului, faptul că dînsul a conștientizat cele săvîrșite, anterior nu a fost judecat, este student, are loc permanent de trai, infracțiunea comisă se atribuie la categoria celor grave, modul cum a fost săvîrșită, or, circumstanțe care, *per ansamblu*, permit instanței stabilirea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

Astfel, instanța de recurs apreciază că modalitatea de executare aleasă și quantumul pedepsei aplicate pentru infracțiunile prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal și art. 179 alin. (1) Cod penal, săvîrșită de Cojocaru N., nu este în acord cu principiul proporționalității avînd în vedere fapta comisă și urmările produse.

Mai mult, Colegiul lărgit amintește că raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia pînă la săvîrșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Stabilirea duratei ori a quantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvîrșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii:

- împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite;
- starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită;
- natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii;
- motivul săvîrșirii infracțiunii și scopul urmărit;
- natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedentele penale ale infractorului;
- conduita după săvîrșirea faptei și în cursul procesului penal;
- nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

În speță, așa cum rezultă din textul sentinței, instanța și-a motivat dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate vinovatului, concluzionînd că acesta se poate îndrepta fără executarea reală a pedepsei închisorii. În plus la cele menționate, instanța de judecată a ținut seama de trecutul vinovatului, mediul în care trăiește, modul de comportare în cadrul ședinței de judecată, în familie, în societate etc.

Din cele expuse mai sus, instanța de recurs consideră că, la caz, nu există careva interdicții pentru condamnarea cu suspendarea condiționată inculpatului Cojocaru N..

Această concluzie a fost formulată avînd în vedere și faptul că în referința depusă de reprezentantul legal al părții vătămate, Gusaric A., cu privire la opinia sa asupra recursului declarat de partea apărării, s-a solicitat instanței de recurs aplicarea în privința lui Cojocaru N., a unei pedepse non-privative de libertate, deoarece nu este de acord cu soluția instanței de apel, în partea stabilirii pedepsei, considerînd că aceasta este prea aspră, iar corectarea inculpatului este posibilă și fără izolarea lui de societate.

În consecință, ținând cont de aceste împrejurări și avînd în vedere atît principiul prevăzut în art. 4 Cod penal – umanismul legii penale, cît și prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, Colegiul penal ajunge la concluzia că sentința adoptată de instanța de fond este una legală, întemeiată și motivată în partea ce ține de aplicarea pedepsei cu suspendarea condiționată pe un termen de probă de 1 an în privința lui Cojocaru N., deoarece careva interdicții la aplicarea art. 90 Cod penal instanța de recurs nu a stabilit, or nu este rațional ca Cojocaru N. să execute real pedeapsa stabilită.

Subsidiar, referindu-ne la recursul apărătorului, și anume, la argumentul privind dispunerea achitării inculpatului în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, deoarece fapta nu întrunește elementele infracțiunii, Colegiul lărgit menționează că acesta este neîntemeiat și se combate prin probele administrate la materialele cauzei, verificate și analizate de către instanța de fond și de apel. Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii de huliganism agravat și violare de domiciliu, precum și legătura cauzală și motivul săvîrșirii infracțiunilor respective de către inculpat.

Mai mult, criticele respective nu au fost invocate de partea apărării la momentul judecării apelului, iar potrivit art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiurile menționate la alin.(1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

Însă, din actele cauzei rezultă că atît inculpatul, cît și avocatul acestuia Popescu P., pe parcursul judecării apelului au fost pe poziția de a menține sentința în vigoare, adică fiind de acord cu încadrarea juridică a faptelor săvîrșite de inculpat și cu pedeapsa aplicată acestuia. Astfel, din considerentele enunțate, criticele apărării în acest aspect urmează a fi respinse de instanța de recurs.

9. Din considerentele relevate, în conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E:

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Popescu Petru în numele inculpatului.

Casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 februarie 2014 în cauza penală în privința lui Cojocaru Nicolai Vasile, cu menținerea sentinței Judecătorei Sîngerei din 18 octombrie 2013, prin care:

Cojocaru Nicolai Vasile a fost recunoscut vinovat în săvîrșirea infracțiunilor prevăzute de:

- art. 287 alin. (3) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani;

- art. 179 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 (un) an.

În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial de pedepse, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani și 6 (șase) luni.

În baza art. 90 Cod penal executarea pedepsei stabilite a fost suspendată pe un termen de probă de 1 an.

Cojocaru Nicolai Vasile urmează a fi eliberat din penitenciar, dacă în privința lui nu este aplicată măsură preventivă sub formă de arest sau nu execută pedeapsa penală în baza altor hotărâri judecătorești.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 iulie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Ghenadie Nicolaev

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti

Iurie Bejenaru